



ת"פ 675/08/15 - מדינת ישראל, פרקליטות מחוז צפון- פלילי נגד משה חיים אורבך

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 675-08-15 פרקליטות מחוז צפון- פלילי נ' אורבך(עציר)
בפני כבוד השופט מנחם מזרחי

בעניין: מדינת ישראל פרקליטות מחוז צפון-
פלילי

באמצעות ב"כ עוה"ד דניאלי ופסטנק

המאשימה

נגד

משה חיים אורבך (עציר)

באמצעות ב"כ עוה"ד יצחק בם

הנאשם

הכרעת דין

א. כתב-האישום:

כתב-האישום מייחס לנאשם שלוש עבירות:

מעשה המרדה, עבירה לפי סעיף 133 בצירוף 136 (4) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977.

החזקת פרסום המסית אלימות או לטרור, עבירה לפי סעיף 144ד3 לחוק הנ"ל.

החזקת פרסום גזעני, עבירה לפי סעיף 144ד לחוק הנ"ל.

נטען, כי בתאריך 18.3.2015 יצר הנאשם, באמצעות מחשב, מסמך שכותרתו "מלכות הזדון", שמר אותו על התקן נייד, החזיקו עמו, מעת לעת ערך בו שינויים, עד אשר בתאריך 10.7.2015 נתפס המסמך ברשותו ברכב מסוג יונדאי מ"ר 4076020, שהיה בשימוש.

נטען, כי במסמך קורא הנאשם לביצוע מעשי אלימות או טרור, הוא מנחה כיצד יש לבצעם, הוא קורא לרדיפה, עוינות, אלימות, למדנים בקרב האוכלוסייה וכלפי האוכלוסייה הערבית במדינה, הוא נוצר כדי לעורר מדנים בקרב האוכלוסייה

עמוד 1



היהודית כלפי זו הערבית במדינה, המסמך נועד להפצה בקרב אוכלוסייה יהודית בעלת דעות קיצוניות, ועל כן הוא יוצר אפשרות ממשית שהמעשים יבוצעו.

נטען, כי במסמך הביע הנאשם מורת רוח כלפי רשויות המדינה, קרא להקמת תאי פעולה, הדריך כיצד יש לעשות כן, הנחה כיצד יש לנהוג, שרטט דרכי פעולה ודרכים שונות לנקיטה באלימות.

כתב-האישום מביא תכנים שונים מתוך המסמך כתמיכה לטענות השונות.

ב. חזית המריבה:

הנאשם מסר כפירה, שבמסגרתה טען כי הוא לא יצר את המסמך, כי המסמך אינו כולל תכני המרדה, כנטען, וגם אם תוכח החזקתו במסמך, הוא כפר בטענה כי הייתה קיימת כוונה לפרסמו (פרוטוקול יום 16.12.15).

הנאשם ניהל את הגנתו בהתאם לקו זה.

ג. דיון - האם הנאשם החזיק את ת/27 ("מלכות הזדון") וחיבר אותו:

(א). המסמך המדובר (ת/27) ("מלכות הזדון") נמצא כקובץ word בתוך התקן נייד (דיסק-און-קי/ת/36), אשר נתפס בתאריך 11.7.15 (מוצ"ש) בתוך תא הכפפות של רכב מסוג יונדאי מ"ר 40-760-20.

אני קובע את הממצא הנ"ל שבכותרת תוך עיון בראיות הבאות:

ת/33 הינו דוח פעולה מאת רס"ר שרון דרור מתאריך 12.7.15 בדבר חיפוש שנערך בתאריך 11.7.15 ברכב מסוג יונדאי אקסנט מ"ר 40-760-20. החיפוש בוצע במחוז ש"י, בנוכחות מאייר מרדכי ותועד בווידאו. ברכב נמצאו בין השאר:

"3. מדיה נתיקה (דיסק און קי) בצבע כסוף עליו רשום san disk עם חוט כחול. נמצא בתא הכפפות של הרכב. הכנסתי אותם לשקית...מספר 453...אותה סימנתי כמוצג מספר 3, שמי, תאריך של היום ושם החשוד".

אפנה בעניין זה לעדותו של רס"מ שרון דרור (עמוד 21 שורה 14 והלאה).



יצוין, כי החיפוש בוצע בעקבות צו שיפוטי (ת/39). ויודגש, כי רס"מ שרון דרור כלל לא נחקר בחקירה נגדית אודות מקור הסמכות לחיפוש. השאלה היחידה הייתה מי החליט על ביצוע החיפוש (עמוד 22 שורה 8). על כן, אין כל רלוונטיות לטיעוני ב"כ הנאשם, בסיכומיו, ביחס לשאלות הנוגעות לקיומו של החשד הסביר, חוקיות החיפוש וכיוצ"ב (רע"פ 10141/09 בן חיים נגד מדינת ישראל: ע"פ 5121/98 יששכרוב נגד התוצ"ר, פ"ד סא (1) 461).

להשלמת התמונה אפנה אל ת/11 - צילומים של רכב מסוג יונדאי מ"ר 40-760-20 והצבעה על מיקום תפיסתם של הפריטים השונים.

וכן אפנה אל ת/19 - טופס לוואי למוצגים - נרשם: דיסק או קי בצבע כסוף עליו רשום SANDISK עם חוט כחול. נמצא בתא הכפפות של רכב סומן כמוצג 3 ד.ש. הוכנס לשקית מספר 453... - מספר מוצג "286...".

(ב). רכב מסוג יונדאי אקסנט מ"ר 40-760-20, אשר בו נמצא ההתקן הנייד היה בשימוש של הנאשם ולנאשם היה קשר אמיץ ביותר לאותו רכב. ויודגש: אני קובע, כי הנאשם היה הבעלים בפועל של רכב זה, אלא שבזמן הרלוונטי הוא נהג בו מנהל בעלים, ראה אותו כשלו, ביצע בו שימוש יתר, היה לו עניין בו ובחפצים שנמצאו בו. גם אם אחרים, אף הם, ביצעו ברכב שימוש כזה או אחר לאחסנת חפציהם, אין הדבר שולל את הקשר הישיר של הנאשם לרכב.

אני קובע את הממצא הנ"ל תוך עיון בראיות הבאות:

במסגרת זכ"ד (ת/4) אשר נרשם על-ידי רס"ב יוסי עובדיה בתאריך 13.7.15 נמסר, כי בהפסקה שנערכה בדיון בבית-המשפט המחוזי, הגיע הנאשם, ואז התנהל עמו השיח הבא:

"פנה אלינו ושאל אותנו אם הדיון כבר התחיל...עוד שאל משה אורבך לגבי שני כלי-רכב שעל-פי טענתו תפוסים אצלנו במגרש במחוז ש". קצין החקירות שי, שאל את אורבך באילו כלי רכב מדובר והוא אמר שיש רכב אחד אדום קטן, שאלנו אותו אם הוא לא יודע יותר פרטים לגבי הרכב שלו והרי זה הרכב שלו ואז הוא אמר כי מדובר ברכב מסוג פיג'ו 205, בנוסף טען כי יש עוד רכב מסוג יונדאי שנתפס לפני יומיים, שאלתי אותו אם זה הרכב שלו והוא אמר כי הרכב שלו ואפילו טען שביקש מהבלשים במקום בזמן התפיסה שיאפשרו לו לקחת דברים השייכים לו מתוך הרכב והם השיבו בשלילה, שאלתי אותו אילו דברים היו לו ברכב והוא אמר שהיו כל מני דברים וגם שמיכות שלו, שי דא קוסטה שאל את משה אורבך אם הרכב רשום על שמו ומשה השיב כי הרכב שייך לו, לא רשום על שמו, כי בזמן הקנייה של הרכב לא היה לו תעודת זהות והוא ביקש מחבר שיקנה את הרכב באמצעות תעודת זהות של חבר נוסף בשם מרדכי גדליה..."

אני מקבל את עדותו של רס"ב יוסי עובדיה, בהיותה עדות אמינה ומהימנה (עמוד 19 שורה 14 והלאה).



העד תיעד שיחה שנערכה עם הנאשם, כמשיח לפי תומו.

הנאשם עצמו אישר כי שוחח עם העד, למרות שלא אישר את מלוא דבריו (עמוד 48 שורה 7 והלאה).

קשה לקבל את הטענה, כי חלק מן הדברים שתועדו בת/4, במסגרת אותה שיחה, אכן נאמרו, ואת חלקם האחר בדה העד מלבו.

במסמך מצויים נתונים שהעד לא יכול היה ללמוד עליהם אלא מפי הנאשם, כגון העובדה שהנאשם פנה אל השוטרים אשר תפסו את הרכב וביקש להוציא ממנו חפצים. ודוק: רס"ב יוסי עובדיה לא נכח במעמד תפיסת הרכב ולא יכול היה לדעת על הנתון הזה ומדובר בנתון אמת, שאכן קרה.

במיוחד יפים הדברים נוכח העובדה, שבעת שת/4 נרשם לא הבינו הצדדים מה חשיבות רלוונטית תהא בבוא הימים לאותה שיחה תמימה שבמסגרתה התעניין הנאשם באותו רכב, עת הנאשם כלל לא היה חשוד בדבר מה.

העד לא היה חייב להזהיר את הנאשם, אשר יזם את השיחה, ופנה אל העד בידועו כי מדובר בשוטר, כאשר השוטר עצמו לא יכול היה להבחין, בשלב השיחה, כי מדובר בחשוד עתידי פוטנציאלי שיהא קשור למסמך המדובר.

על כן, העובדה שהנאשם מתעניין ברכב המדובר, מוסר מידע רלוונטי אודותיו - גם אם אמר שהרכב שייך לו, כאמתלה לקבלת רכושו מתוכו - מלמדת כי לנאשם יש קשר ישיר, ענייני, אמיץ לרכב המדובר.

ת/10 הינו דוח בדיקת מז"פ הנוגע לרכב המדובר, המלמד כי מן הרכב נטלו מעתקי טביעות אצבע ומוצגים שונים. בין השאר נתפסה בתוך תיק התפילין שלהלן, תעודת זהות ע"ש **מרדכי מאיר ת.ז. 321318388**, כובע מצחייה שחור, בדלי סיגריות, בקבוק פלסטיק, כרטיס רב קו, המחאה ע"ש **יצחק מאיר אורבך** (מושך השיק)(**מוסכם על הצדדים כי זהו אביו של הנאשם - עמוד 27 שורה 11**), כובע מצחייה שחור, נרתיק בצבע צהוב ובו תפילין ומספר ספרוני דת (ת/9). בהקשר זה ראו גם ת/10א.

אני מקבל את עדותו של רס"מ נמרוד סוסתיאל בכל הקשור למסמכים דלעיל (עמוד 25 שורה 15 והלאה).

מדובר בשוטר אשר ביצע את עבודתו נאמנה, ולא מצאתי סיבה שתוביל לדחיית תוצאות עבודתו המקצועית. בהערת אגב, אציין, כי יש להסתייג מעדותו ככל שהיא נוגעת להערכות המקצועיות: ספקנותו ביחס לתועלת שבבדיקת הבגדים (עמוד 26 שורה 30 והלאה) וכן: "אי אפשר להוציא מהגה ט"א" (עמוד 27 שורה 7).

תפיסת הפריטים האישיים הנ"ל בתוך הרכב, **תומכת במסקנה**, כי הרכב היה בשימוש הישיר והתדיר של הנאשם, הגם



שיתכן והיה גם בשימוש של מרדכי מאיר הנ"ל, שם חפציו נמצאו ברכב.

ת/12 הינו זכ"ד מתאריך 23.7.15 מאת רס"מ טל מזרחי, המלמד על בחינת מצלמות האבטחה של תחנת דלק ב"יד בנימין", שם נצפה הנאשם בחברתם של מרדכי מאיר, ינון ראובני ועוד שנים בלתי מזוהים "ברכב יונדאי אקסנט בצבע אפור בבעלותו של מרדכי מאיר". ת/14 הינו דיסק מצלמות האבטחה של תחנת הדלק הנ"ל.

אני מקבל את עדותו של רס"מ טל מזרחי בעניין הדוחות דלעיל (עמוד 23 שורה 5 והלאה). ואכן, ב"כ הנאשם הצהיר: "אין מחלוקת שהנאשם נצפה יחד עם אחרים..." (עמוד 23 שורה 9). ואכן, העד לא נחקר כלל בחקירה נגדית אודות המסמכים הנ"ל.

ת/15 - דוח פעולה מאת רס"ר ליאור ויצמן מתאריך 11.7.15 המתאר את מעצרו של מאיר מרדכי. נמסר כי במהלך מעצרו "בשלב זה מרדכי אמר שהוא רוצה להוציא את התפילין. לשאלתי איפה מפתחות הוא אמר שאצלו בכים...תפסתי את הרכב של מרדכי והובלנו אותו למחוז...מספר הרכב 4076020, הוצאתי את המפתחות מכיס מכנסיו של מרדכי ופתחתי את הבגאז' על מנת להוציא לו את התפילין...לאחר מכן ערכנו חיפוש ברכב בנוכחותו של מרדכי..."

וכן, רס"ר ליאור ויצמן בהחלט אישר בעדות שאותה אני מקבל, כי מפתחות הרכב היו בידיו של מאיר מרדכי והתפילין שלו נמצאו בתוכו (עמוד 24 שורה 9 - 11).

אין ספק שנתון זה תומך במסקנה, כי השימוש של הנאשם ברכב לא היה בלעדי, וגם למאיר מרדכי הייתה נגישות לרכב, במיוחד כשראייה זו מתווספת לראייה (ת/10) - הימצאות תעודת הזהות של מאיר מרדכי ברכב.

ועדיין, נגישותו של מאיר מרדכי לרכב אינה פוגעת במסקנה, שהנאשם קשור לאותו רכב בעבותות נסיבתיות עבים במיוחד.

ת/33 נרשם, כי בנוסף נתפסו ברכב מסמכים שונים, מחברת בצבע כתום, עליהם רשום בין השאר "...חלוקת כספים לעצורים שונים וכן כיצד להצית רכב וכדומה. המסמכים והמחברת נתפסו בתא כפפות...סימנתי כמוצג 5." וכן, דרכון ע"ש מרדכי מאיר. עוד נרשם כי נמצאו: "מסמכים מבית-משפט על שם משה אורבך...המסמכים מקופלים יחד וביניהם מצאתי מסמכים מודפסים המפרטים בין השאר המאבק על ארץ ישראל וכן כיצד להתנהג לאחר מעצר ומהם התרגילים שהמטרה והשב"כ עשויים להשתמש בהם כנגד העצור...המסמכים נמצאו בתא המטען...סימנתי כמוצג 7..." (ת/35).

וכן נרשם ת/33: "לצין כי בחיפוש ברכב הבחנתי כי ישנם מסמכים נוספים השייכים לינון ראובני, למביאסי, מרדכי מאיר, משה אורבך, רועי קלר, חייקין. המסמכים הינם רשמיים, כגון בתי-משפט עליהם מצוינים השמות שצינתי. את המסמכים הללו לא תפסתי".



כלומר, **מסמכים שונים נוספים שנתפסו ברכב קושרים אותו לשימוש של הנאשם יחד עם מרדכי מאיר ויתכן שגם לאחרים הייתה נגישות לרכב.**

תפיסת הרכב צולמה בווידאו (ת/16 - דוח הצילום)(ת/17 הדיסק עצמו).

ת/17 הינו דיסק ווידאו המתאר את תפיסת רכב מסוג יונדאי מ"ר 20-760-40:

צפייה בקובץ הראשון מלמדת על אלו: שעת חשיכה, אנשים שונים צופים בהעמסת הרכב לקראת גרירתו. במהלך העמסת הרכב נראה אדם אשר פונה אל אחד השוטרים ואומר לו שהוא רוצה **להוציא את הכסף שלו מהרכב**. הוא נשאל על-ידי השוטר ומשיב ששמו "משה" (**מוסכם על הצדדים שמדובר בנאשם - עמוד 16 שורות 6 - 7 לפרוטוקול**). השוטר אומר לנאשם: "הרכב יתייצב אני אוציא לך הכל". לאחר מכן, נראה אותו אדם, כלומר הנאשם **מדפדף בין דפי ספר כמחפש את הכסף בין דפיו**. אחר מחפש **בתא אחת הדלתות**. אחר נראה הנאשם רץ ואומר "בבגאז' יש לי מעטפה".

צפייה בקובץ השני מלמדת על אלו: נראה הנאשם מעשן סיגריה. נראה שוטר נוגע בפנים הרכב עם ידיים חשופות ואחר שוטר מגיע ומזהיר אותו שלא יגע ברכב בידיים חשופות. שוטר מעיר שהרכב אינו מניע. אין רואים את החיפוש בתוך הרכב גופו ואת תפיסת החפצים, אלא את הגעת רכב הגרר והעמסתו. לפני העמסת הרכב, **נראה הנאשם (הסכמת הצדדים) פונה לשוטר ושואל: "אפשר רק לקחת את הכסף שלי ?"**

אם כן, בפניי, אמרה ברורה של הנאשם עצמו, הקושרת אותו אל הרכב ואל החפצים המצויים בו. ההנחה היא שאדם אינו שומר כסף, אלא במקום השייך אליו, שהוא רואה בו מקום מבטח אמין למשמר כספו.

עניין זה מלמד על קשר ישיר וחזק בין הנאשם לרכב המדובר.

ודוק, הנאשם העיד, כי הוא חיפש 400 ₪ וזהו סכום נכבד עבורו (אציג את מראה המקום בדיון בעדותו).

לא יהא מיותר לציין, כי הנאשם נצפה כמי שניגש אל הרכב, בביטחון, כמי המכיר את מיקום חפציו.

התנהגותו זו של הנאשם, מלמדת כי הוא נוהג ברכב מנהג בעלים.

אכן, יש ממש בטענת ב"כ הנאשם, שלפיהם ניתן היה לבצע מהלכים חקירתיים נוספים, שלא נעשו, כגון לחקור את מוכר הרכב, לברר מי שילם עבורו, לבחון מי משלם את הביטוח וכיצד, לבדוק כיצד משלמים עבור תדלוק ותיקונים וכיוצ"ב.



ואולם, מחדל חקירתי זה אינו מטה את הכף ואינו פוגע במסקנה המתגבשת ממכלול הראיות דלעיל.

(ג). המסמך (ת/27) "מלכות הזדון" נושא תווים טכניים הקושרים אותו לנאשם:

אני קובע את הממצא הנ"ל נוכח עדותו של חוקר המחשב תומר מלול והדוחות שאותם רשם.

ת/23 - דוח בדיקת חומר מחשב מאת החוקר תומר מלול מתאריך 14.7.15 מציין את הנתונים הבאים:

"בוצעה בדיקה של דיסק און קי בצבע כסף עם חוט כחול הקשור אל ההתקן הנייד...נתפס מהחשוד מרדכי מאיר...".

"במהלך החיפוש בפלט שהופק מההתקן הנייד אותר מסמך WORD אשר מכיל חומר הסתה כאשר פרטי מאפייני הקובץ מכילים את שמו של משה אורבך כבעל המסמך, הופק פלט מאפייני קובץ".

"יש לציין, כי בדיקה זו מבצעת שחזור של קבצים מחוקים ובמהלך השחזור עולה כי הקובץ שנמצא קרי docx בע"נ 30 נמחק פעמים דבר המעיד על שינוי ועריכת הקובץ. בכל פעם שבוצעה כניסה לקובץ החל מתאריך 18.3.15 בוצע שינוי ועריכתו וניתן לראות כי בתאריכים 10.7.15, 30.3.15, 29.3.15 מחבר המסמך (authors) הינו משה אורבך. דבר זה מעיד על עבודה רציפה ולאורך זמן בכתיבת הקובץ...".

ת/24 הינו דיסק המכיל את הקבצים שנבדקו בדיסק און קי, ובין השאר את ת/25 ואת הקובץ ובו המסמך המדובר (ת/27).

ת/25 הנו מסמך מאפיינים למסמך ת/27 נרשם:

"משה אורבך authors"

"last saved by talmid"

"Revision number 32"

"content created 18/3/2015 14:06"

"Date last saved 10/7/2015 19:00"



ת/30 הנו דוח בדיקת חומר מחשב מתאריך 27.7.15 מאת החוקר תומר מלול:

"להלן מספר הבהרות אודות מסמך word "בע" אשר נמצא על גבי דיסק או קי...1. שם המחבר מתייחס לכותב המסמך בלבד קרי משה אורבך. בעת העתקת המסמך למחשב אחר תוך פתיחת מסמך חדש על גבי תוכנת word שם המחבר ישתנה אך בעת עריכתו על גבי הדיסק או קי שם המחבר נשמר ואינו משתנה מבלי קשר למחשב עליו עבדו. כמו כן ניתן לשמור את הקובץ כפי שהוא או לבצע שמירה בשם אחר על גבי הדיסק או קי אך שם המחבר לא ישתנה עקב כך ויישאר כפי שהיה. 2. ניתן לראות בפרטי הקובץ כי הקובץ נערך מספר פעמים במחשב הנקרא talmid לא ניתן לקבוע במדויק היכן נמצא מחשב זה, כך ניתן לומר בוודאות כי הקובץ הנ"ל אשר היה שמור על גבי הדיסק און קי שונה על גבי מחשב זה. 3. ביחס לשחזור הקבצים המחקרים מדובר בהליך המשחזר אך ורק קבצים אשר היו מצויים על גבי הדיסק און קי הנ"ל ולאחר השחזור נמצא כי שונה 30 פעמים כאשר במהלך השינויים נוספו מילים ואף שונה נפח הקובץ. יש לציין כי במידה והקובץ שונה במחשב אחר לא ניתן לראות את זה בשחזור, השחזור מתייחס אך ורק לקבצים שנוצרו או שונו או נמחקו על גבי הדיסק און קי הנ"ל עובדה שמצביעה כי במשך תקופה ארוכה בוצעו שינויים של הקובץ כולל עריכתו. הוספת מילים ושמירתו מחדש ובכל שמירה כזו נמחק הקובץ הקודם ונשמר קובץ חדש בעל אותו שם קרי "בע" על גבי הדיסק או קי".

ת/31 הנו דוח בדיקת חומר מחשב מתאריך 20.8.15 מאת החוקר תומר מלול:

"בהמשך לדוח מתאריך 27.7.15...1. חידוד לגבי סעיף 1 במסמך המתייחס ל"שם המחבר" במסמך שנתפס על גבי ההתקן הנייד אבהיר כי קיימת אפשרות לשנות את שם המחבר אך העניין מצריך עריכת מאפייני הקובץ תוך ביצוע מספר פעולות על גבי המחשב. 2. סעיף 2 מתייחס לעובדה כי מספר פעמים בוצעה עריכה של הקובץ שנשמר בתאריך 10.7.15 וכי השמירה בוצעה במחשב הנקרא talmid אך שם המחבר בקבצים אלו לא השתנה והופיע תחת השם "משה אורבך". יש לציין כי בוצעה עריכה נוספת לקובץ בתאריכים 29.3.15 ובתאריך 30.3.15 במחשב הנקרא "משה אורבך" ושם המחבר הופיע כ"משה אורבך" כלומר בתאריכים 29.3.15 - 30.3.15 העריכה בוצעה במחשב אחר הנקרא משה אורבך ואילו בתאריך 10.7.15 עריכת אותו מסמך עם שם המחבר "משה אורבך" בוצעה על גבי מחשב אחר הנקרא talmid".

חוקר המחשב תומר מלול העיד בבית-המשפט (עמוד 38 שורה 21 והלאה) ואני מקבל את עדותו כעדות מהימנה, מקצועית, אובייקטיבית, שבכוחה להוביל לקביעת ממצאים, כנדרש בפלילים.

העד הינו חוקר בעל הכשרה רלוונטית לחקירה כגון זו (עמוד 38 שורה 21 והלאה).

הוא בעל ניסיון נכבד בבדיקות מחשב (עמוד 39 שורה 4).

תאר את דרך עבודתו המקצועית בהגיעו למסקנותיו (עמוד 39 שורה 11 והלאה).



העד הולך את בית-המשפט, בעדותו, צעד אחר צעד, בנבכי חקירתו הטכנית, בהדגמו בפני בית-המשפט כיצד בדיוק הגיע למסקנותיו, ושוכנעתי, כי דבריו מבוססים ומסקנתו מעוגנת היטב (עמוד 40 שורה 8 והלאה).

לא הוצגה על-ידי הנאשם כל חוות דעת או עדות מקצועית נגדית, שבכוחה לקעקע את אמיתות דבריו.

כאמור, אני מקבל את עדותו.

העד הסיק, ואני מקבל את מסקנותיו שלהלן:

(א). שם המשתמש נטמע במאפייני המסמך והוא נגזר משם המשתמש, כפי שמצא ביטוי במחשב הביתי, ובתוכנת ההפעלה שהותקנה עליו: "זה נתון שהוא מופיע אחד במחשב ביתי מחשב שמוחקן עליו מערכת הפעלה ווינדוס ובנוסף אופיס וורד חלק מהתוכנה של האופיס שם של המחשב יוזר נגזר אוטומטית לשם המחבר. בעת ההתקנה של מערכת ווינדוס ניתן לקרוא למחשב כל שם שתבחר ואז יופיע. שיש משתמש אחד השם הזה הולך אוטומטית לתוכנת וורד". (עמוד 40 שורות 14 - 17).

משנוצר המסמך הוא מקבל את זהות שם המשתמש ושם זה אינו משתנה (בהתנהלות רגילה) גם אם המשך עריכת המסמך תבצע במחשב או בתוכנת הפעלה בעלת שם משתמש אחר: "שם המחבר לא ישתנה. מה שישתנה נשמר לאחרונה על ידי. שם המחבר יישאר אותו דבר" (עמוד 42 שורה 14).

וכן: "בעת התקנה של מערכת הפעלה, אתה מזין את שם המשתמש אותו בחרת וזה בעצם שם המשתמש שנבחן למנהל המערכת" (עמוד 43 שורות 12 - 13).

וכן: תוכנת האופיס, ובכלל זה מעבד התמלילים word שואבים את שם המשתמש מתוכנת ההפעלה שהותקנה על המחשב, כפי הדיווח של שם המשתמש (עמוד 43 שורה 27).

(ב). בעת שהקובץ נוצר הוא קיבל את שם המשתמש "משה אורבך": "מי שרכש את הרישיון והזין את השם. מי שקנה את הרישיון לתוכנת האופיס זה נפרד מהוינדוס. שם המחבר אורבך זה מי שיצר את הקובץ לראשונה" (עמוד 41 שורות 2 - 3).

(ג). כל עריכתו של הקובץ תבצע שמירה של הנוסח האחרון ותדרוס את הנוסח שקדם לו, אך תשאיר לנוסחים הקודמים עקבות טכניים (עמוד 40 שורה 30 והלאה).

(ד). מהדורה של הקובץ שנוצר תותיר בדרך כלל עקבות של תאריך ושעה (עמוד 41 שורה 5).



(ה). הקובץ נשוא המסמך נוצר בתאריך 18.3.15 (עמוד 41 שורה 15).

(ו). בתאריכים 29.3.15 - 30.3.15 נערכה עריכה נוספת של המסמך (עמוד 41 שורה 23 והלאה, שורה 31 והלאה: "בשלב הזה ניתן לראות שקובץ שנוצר הראשון בעצם עבר עריכה וניתן לייחס לו את אותו שם משתמש שנשמר לאחרונה על ידי אורבך. כל הערכיות לפני ניתן להסיק שנערך על ידי אותו משתמש".

(ז). בתאריך 5.4.15 בוצעה שמירה נוספת של המסמך (עמוד 42 שורה 6 + עמוד 45 שורה 25).

(ח). עריכה נוספת בוצעה בתאריך 10.7.15 (יום שישי) עד שעה 19:00 (כחצי שעה לפני כניסת שבת) (עמוד 45 שורה 30).

(ט). בהחלט יתכן, שבעת התקנת מערכת ההפעלה, אדם יזין לעצמו שם משתמש כחפץ לבו (עמוד 43 שורה 19).

(י). בהגינותו העיד, כי אינו יכול לדעת מי הזין את הנתונים שהוזנו לתוכנת ההפעלה (עמוד 44 שורה 29). עוד אישר, כי אדם אחר יכול היה לקרוא לשם המשתמש בתוכנת ההפעלה בשם "משה אורבך" (עמוד 44 שורה 32). וכן אישר את התרחיש, שלפיו מן דהוא, רכש תוכנת הפעלה, דיווח את שם המשתמש "משה אורבך" וכך נטע במסמכי ה word שם משתמש "משה אורבך" (עמוד 46 שורות 3 - 7).

(יא). ואולם, מסקנתו הסופית: "כל העריכה עד לתאריך 10.7 בוצעה על ידי המחבר משה אורבך על אותו קובץ לא השתנה. לא שונה שם המחבר" (עמוד 42 שורות 16 - 17).

אמנם בהחלט יתכן, שהתאריכים והשעות הנקובים דלעיל, אינם נתונים מוחלטים, משום שיתכן ששעון המחשב עליו עבדו ביצירת הקובץ לא היה מכוון (כוונתי בעיקר לשעה). ואולם, גם אם אקבל טענה זו לצורך הדיון, ולצורך הדיון בלבד, המסקנות אינן יכולות להשתנות באורח מהותי.

ודוק, כפי שאתאר בהמשך: דיסק ת/29 מכיל תוצרים של מסמכים שנתפסו על מחשב בבית הוריו של הנאשם. עיון בקבצים מלמד על המצא מסמך, המכיל את אותו שם משתמש "משה אורבך".

(ד). מסקנות:

הראיות הנסיבתיות שהוצגו על-ידי המאשימה מובילות למסקנה, כנדרש בפלילים, כי הנאשם הוא שהחזיק במסמך "מלכות הזדון" (ת/27) והוא זה שחיבר אותו.



המסמך נוצר בתאריך 18.3.15 ורכש את שם המחבר "משה אורבך" - שמו של הנאשם.

החל מיום יצירתו, בוצעו במסמך מספר עריכות, בימים 29.3.15, 30.3.15 והאחרונה היא בתאריך 10.7.15 בשעה 19:00 (חצי שעה לפני כניסת השבת)(הנאשם שומר תורה ומצוות).

בתאריך 11.7.15 (מוצ"ש) נתפס התקן נייד (דיסק און קי) ובו המסמך, בתוך תא כפפות של רכב מסוג יונדאי, אשר הנאשם מבצע בו שימוש ושיש לו אליו קשר אמיץ ביותר, תוך שהוא נוהג בו מנהג בעלים, שומר בו את כספו ומתמצה בפריטים המצויים בו.

התרחיש החלופי שלפיו, אדם אחר, ביצע שימוש במחשב ע"ש הנאשם, יצר את המסמך, ערך אותו מספר פעמים, בהיחבא, בהסתר מן הנאשם, בלא ידיעתו, בלא סיבה נראית לעין מדוע יסתירו מעין הנאשם, כאשר אותו אדם מתגורר יחד עם הנאשם באותה דירת חדר קטנה, אחר משוטט יחד עמו באשר ילך, מסיים לערוך את המסמך בתאריך 10.7.15 בשעה 19:00, עובד עליו משך זמן עריכה כולל של כ - 7 שעות (ת/25) מטמין/מסליק את ההתקן הנייד בתא הכפפות של הרכב, שהנאשם עושה בו שימוש, בלא חשש כי ההתקן הנייד יתגלה, עד אשר נתפס בתאריך 11.7.15 (מוצ"ש) בתוך הרכב, יחד עם חפציו של הנאשם, הוא תרחיש חלופי שאינו מעוגן בניסיון החיים, בהגיונם של דברים, וזאת גם כאשר מביאים בחשבון, כי הנאשם ניהל אורח חיים מעין "שיתופי" עם חבריו.

תרחיש חלופי זה אינו מתיישב עם דרישת הדין לבירור תרחיש נסיבתי חלופי הצומח מתוך הראיות והמתיישב עם הגיון וניסיון החיים (ע"פ 6392/13 מדינת ישראל נגד קריאף - 21.1.15 - פסקה 96 והלאה).

צירוף שתי הראיות הנסיבתיות הברורות: יצירת מסמך על שם הנאשם, עריכתו והנחתו בתא הכפפות של רכב שיש לנאשם קשר אמיץ אליו, יחד עם הראיות הנוספות שידונו בהמשך, בהחלט מקים את דרישת הדין בעניין זה.

אמנם, יש ממש בטענת ב"כ הנאשם, כי גם בעניין זה יכולה הייתה היחידה החוקרת לבצע מהלכים חקירתיים נוספים, ובראשם בחינת כתב-ידו של הנאשם (שמצוי ברשות היחידה החוקרת מן העבר ו/או שניתן היה להשיגו מן העבר בדרך אחרת - הטענה לא נשללה בראיות) והשוואתו לטיוטה שנמצאה בכתב-ידו בעלת תכנים זהים (נ/6). ואולם, בנסיבות תיק זה מחדל חקירה זה אינו יורד לשורש העניין, אינו מטה את הכף ואינו פוגע במסקנה דלעיל.

ג. דיון - טיבו ומהותו של ת/27 - מסמך שכותרתו "מלכות הזדון":

כאמור, קבעתי כי המסמך נוצר על-ידי הנאשם, נערך על-ידו והוחזק על-ידו.

כותרתו של המסמך "מלכות הזדון" - זהו הפרק הראשון במסמך.

עמוד 11



הוא פותח בדברים כלליים על "המלכות בארץ הקודש שבימינו", נמסר כי המלכות "הקימה את המפלג לפשיעה לאומנית...הם בעצם עושים את כל המאמצים לתפוס כל תג מחיר...כל כריתת עצים כל פינצ'ור, כל דבר שאפשר לעצור עליו יהודים...".

נמסר בו, כי "...הם ושאר גופי המשטרה פועלים במספר שיטות לפענח פשעי תג מחיר".

המסמך מפרט אמצעי חקירה, כגון:

"א. פלאפונים ! כל פלאפון שהוא מראה מאיפה הוא מבצע כל שיחה או סמס...כך שאפשר לדעת את מיקומו המדויק...".

ב. האזנות ! כל פלאפון יכול לשמש כמכשיר טוב להאזנה...על כן לא עושים שום פעולה עם פלאפון ולא מתכננים שום דבר ליד פלאפון הכל יכול להיות מואזן.

ג. צילום ! אפשר לצלם דרך המצלמה של הפלאפון גם כשהיא לא מופעלת...

ד. רכב ! כל רכב יכול להיות מסומן על ידי איתורן שמוצמד לו...

ה. טביעות אצבע !...להסרת טביעות אצבע, כשאדם רוצה להסיר טביעות אצבע...

ו. די אן אי...".

הפרק שבעמוד השלישי נושא את הכותרת "דרכי המצוות". נרשם בו, בין השאר:

"דבר ראשון ראוי ורצוי לכבוד ה' יתברך שבכל מקום ומקום בעולם היה תא של יהודים שמחים מכיוון שאין סיכוי כל כך להקים מחתרת רצינית ומארגנת בשלטון הזר הזה ששולט כאן אז המטרה פשוט להקים תא בכל ישוב/גבעה/עיר/ישיבה/אזור...

ממה מורכב תא ? תא מורכב מ 3 - 5 חברים שמחליטים שזהו!! והם לא יכולים לשבת בשקט...ומחליטים לקום ולעשות מעשים, אפשר להתחיל במעשים קטנים העיקר זה לדעת שגם קצת זה טוב ! ולהתחזק מכל דבר קטן ...!



איך בונים ? אתה שהחלטת שלך נמאס, צריך לחפש חבר נאמן...ולבדוק אם יש לו אומץ...ולהציע לו את התוכנית להתחיל ולקדש שם שמים...לאחר שהורכב התא אפשר להתחיל בפעילות, רצוי להתחיל בדברים קטנים ולאט לאט לעלות רף לרמות שלא חייבים ואפשר להישאר תמיד על אש נמוכה. חשוב מאוד! שלאף אחד לא היה מושג על הקשר הזה!..."

הפרק שבעמוד הרביעי כותרתו "דרכי פעולות" הוא מונה את דרכי הפעילות, בין השאר, כדלקמן:

"כריתת עצים...העצה היא לעקור אותם...וכך גם להסב להם נזק...א. כריתה ידנית...ב. מסור חשמלי: מצטיידים אם (כך נרשם) מסור ידני טוב!...ג. המתת עצים: יש סוג להרוג את העצים מצטיידים במברג עם ראש קודח או מקדחה ידנית ובקבוקים של נוזל לריסוס...ושפכים את הנוזל לתוכו...בצורה שקטה והורגת...את העץ לגמרי...ד. שריפת עצים: עוד דרך לחסל אזורים חקלאיים... ה. עמודים: להשכין צמיג ולהדליק אותו או לחתום את עמוד אבל יש סכנה שהוא יפול עליך...ו. גדרות: מצטיידים בתוכים או קטר או לדרמן ופשוט חותכים את הגדר לגזרים!...."

בורות מים: קצת אחרי תחילת הגשמים השדות והמטעים מתמלאים בשקים לבנים מה יש בתוכם בדר"כ גללים של עזים פרות וכו' כל שצריך לעשות הוא לרוקן את תכולתם לתוך בור מים...

רכבים: יש כמה דרכים. (א). שריפת מנוע, מצטיידים בחצי ליטר בנזין לפחות לכל מנוע...גפרורים או מצית, כפפות, רעול פנים...שופכים את הבנזין על קדמת הרכב באזור של המגבים...המטרה היא לשרוף את המנוע כך שיצא מכלל פעולה !! ויחד אתו הרכב. (ב). אבל בלי אחריות היא לשפוך חצי ליטר בנזין בגלגל האחורי של הרכב בצד של הטנק דלק...להדליק בזהירות ולברוח כאשר המטרה היא לגרום לחמם את הטנק דלק עד שיגרום לפיצוץ. (ג). בעלת סיכון יותר גבוה, אך עם תוצאות טובות היא לשבור את החלון האחורי של הרכב (הוא מיוצר מזכוכית שנשברת בקלות...)...ולשפוך את הבנזין לבפנים שיגיע למושב...היתרון בשיטה הזאת שהרכב עולה כליל אישה ה'..."

בעמוד 6 נרשם:

"בקת"ע: החומרים בקבוק זכוכית עדיף לא של יין כי הם עבים מיץ ענבים בירות זה מצוין. בנזין סולר/נפט סמרטוט לפעולה רעול פנים מצית (עדיף גפרורים) כפפות גודל הסמרטוט בערך בגודל מחברת. איך מכינים?...מטים אותו, כך שהפיה כלפי מטה...מדליקים עם מצית הסמרטוט מתחיל לבעור לא להיבהל!!! ומשליכים אותו לכיוון המטרה...כדי שיתנפץ".

"מסגד: ככל הנראה הצתת מתבצעת בצורה כזאת קודם כל צריך לדעת שלפעמים יש דלתות פתוחות לפעמים יש חלונות יפים שאפשר לשבור או וויטרינות המסגדים מתחלקים לכמה סוגים, יש מסגדים ענקיים...הרבה פעמים ניתן להיכנס אל תוככי הכפר אל המטרה עד ליבו של הכפר...וכן חשוב לדעת שמתחילים להגיע למסגד



בשעה 4 אז כדי שחם ושלום שלא היה פאדיחות. איך מדליקים ? שתי אפשרויות (א). להביא הרבה דלק מעורב ולשפוך על כל פני המסגד ולהדליק (אפשר גם ע"י פתיל השהייה) (ב). להביא צמיגים או צמיג ולהדליק אותו או לגלגל אותו לתוך המסגד...תעכלס מה עושים ? באפשרות (א) מביאים לפחות רצוי לא חובה 8 ליטר של בנזין מעורב עם סולר או נפט...אפשר גם עם ליטר וחצי רק נזק קטן מאוד, גפרורים...לום. כפפות. גרפיטי. תיק מספיק גדול וחזק בצבעים כהים. מגיעים למסגד...הצלחנו לפתוח דלת או חלון ? עכשיו פשוט מאוד אפשר כבר לרסס כתובות עם גרפיטי כדי שהיה אפשר פשוט לברוח לאחר ההצתה לאחר מכן נכנסים (אם אפשר) ומפזרים את הבנזין על כל שטח המסגד רצוי לחפש את הארון שטיחים...לא הצלחנו לפתוח את הדלת או החלון?...בשביל זה יש את הלום לפרוץ את הדלת...לשפוך את הבנזין עדיף כמה שיותר רחוק ולהצית ולברוח...".

בעמוד 8 נרשם:

"בית: לפעמים נמאס לפגוע ברכוש וכו' רוצים לתת מכה שתבאר לארורים שאם היינו יכולים אז היינו אז פשוט רוצים להצית את הבית עצמו על יושביו. מה ההבדל ? בהצתת מסגד או רכב אין עימות ישיר עם ערבים כך שהסיכול הרבה פחות גבוה וכן אין פגיעה בנפש כך שמבחינת חומרת המעשה מצד הציונים הוא הרבה פחות מאשר פגיעה בנפש מה שאינו כאן מדובר גם בהצתה וגם אולי בניסיון לרצח שזה הרבה יותר חמור מבחינת הציונים...אז אם אחרי שהבנת את הסיכונים ויש לך ניסיון בהצתות למיניהם שזה דבר ממש חשוב במיוחד כשהולכים על דברים כבדים כאלה החלטת שאתה הולך על זה קדימה למשימה....מחפשים דלת חלשה שאפשר לפרוץ בקלות מצאנו פורצים. לא מצאנו ? לא הצלחנו לפרוץ ? מנסים לפרוץ חלון לא הצלחנו ? פשוט שוברים דלת מזכוכית או חלון שופכים לבפנים את הבנזין או פשוט מדליקים את הבקת"ב וזורקים איך שאפשר. כמובן שדבר ראשון מרססים אחרי שמחליטים על בית כלשהו על מנת שלא לעכב את הברחה...כמובן שהכי חשוב בדברים כאלה זה לא להשאיר עקבות לא להשאיר תקווה בכלל לחוקרים שיש להם סיכוי לפענח...יש לפעמים העקבות של בוך או אבק...רצוי ללכת על גבי כביש...".

בעמוד 9 נרשם:

"זריקות אבנים...דבר ראשון בזריקת אבנים הוא להיות רעול באופן שלא יכלו לזהות אף אחד...יש מצלמות...על כן עשה טובה שם רעול. זריקת אבנים על רכבים שנוסעים בכביש נחשבת עבירה יחסית חמורה בחוק זה סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה והעונש המירבי מגיע עד 20 שנה בכלא. מה שלא קרה מעולם למעט מקרים נדירים כגון אבנים חלקות ממש...על מנת להתחיל בזריקות האבנים צריך לבדוק היטב, היטב שהרכב שזורקים עליו הוא של ערבים ביו"ש זה קל להבחין כי להרבה מרכבי הערבים יש לוחית לבנה...".

בעמוד 11 נרשם:

"כולל - ראשית כדי להגיע למצב שזוכים לעשות פעולות צריך להכיר את היעד ולשבור את הפחד מכניסה לכפרים



בשביל זה הוקם "כולל חצות" מה צריך לעשות כדי להשתתף בכולל הנ"ל זה פשוט ללכת בלילות לאחר חצות לטוילים בכפרים באופן רגלי או אם (כך נרשם) רכבים...לפני הסיוור לתצפת על הכפר...כמו כן המטרה היא למצוא מטרות לחבלה כמו קווי חשמל מים רכבים חדישים ויקרים בתים מסגדים עדרי צאן מצלמות עמודי חשמל מעץ..."

"רעול - איך עושים רעול פנים..."

"העיקר השמחה: העיקר בכל מה שעובר על האדם זה שהוא יהיה בשמחה על ידי שמחה זוכים לשמירת הברית..."

בעמוד 12 נרשם:

"דבר ידועה (כך נרשם) הוא ופשוט כי גם כנסיות ומנזרים ימ"ש זרים לנו מאוד ואין מקומם בארצנו הקדושה והטהורה ומצוות עשה עלינו להאבידם מהעולם מה עוד שהתורה הקדושה פסקה עלינו...השתדל להיות איש מעתה נקום לבער את הנגע הרע הזה מתוכנו...בשונה ממסגדים יש שם יותר ריהוט ספסלים ארונות וכו' כך שאפשר להדליק אותם יותר בקלות וכו' והנזק היה יותר גדול. הכנסיות והמנזרים מפוזרים בכל רחבי הארץ באזור בנימין ידוע שיש באזור טייבה ודיר ג'ריר שיש בבית לחם כמובן ירושלים...בנצרת ובאזור הכנרת יש כמה..."

בעמוד האחרון - עמוד 13, נרשם:

"...דבר ראשון צריך לדעת שחייבים להיות רעול פנים דבר שני חושב להביא אלות ברזל באורך 60 ס"מ בערך שנוחות לאחיזה ולפעמים כפפות בשביל שלא יישאר די אן אי וט"א...מגיעים בין 2 חברה ומעלה מצוידים בכל הנ"ל כשכבר מוכנה תוכנית פעולה מראש ויש אחד שהוא המפקד על האירוע...תוכנית נסיגה ומקום מסתור...המטרה זה להוציא כמה שיותר פצועים ברמה חמורה יחסית צריך להיזהר לא להרוג כי זה כבר יותר מסובך. רצוי לעשות מערב (כך נרשם) אם יש מקום קבוע...מעולה...וכשמגיעים למרחק קרוב לשלוף את האלות ולא להיבהל מאבנים...ולכסח את הצורה רצוי לתת מכות לאזור הראש כדי לגרום לאיבוד הכרה והמשך עבודה קלה אם זוכים להגיע למצב כזה של איבוד הכרה רצוי להכות באברים לא מסוכנים כמו לשבור שניים ידיים ורגליים אצבעות ולסתות וכו'..."

עיון במסמך "מלכות הזדון" ת/27 הנ"ל בהחלט מוביל למסקנות הברורות:

המסמך מדבר בעד עצמו ואינו מצריך כל פרשנות או חוכמת הנסתר.

המסמך מעיד על עצמו.



א. המסמך אינו כולל הבעת דעה, מחשבה ערטילאית, ביקורת וכיוצ"ב שניתן לטעות לגביהם, כי הם מצויים במתחם הזכות החוקתית לחופש הביטוי.

ב. המסמך מכיל מרשם ברור, הנחייה אופרטיבית, מפורטת, צעד אחר צעד, דק פורטא, כיצד יש לבצע מעשים אלימים הפוגעים ברכושם של אנשים המשתייכים לאוכלוסייה הערבית והנוצרית בישראל.

ג. המסמך כולל אמרות שמטרתן להוביל לפעולות אלימות, מעשיות.

ד. המסמך כולל אמרות שמטרתן עידוד ודרבון לטול יוזמה ולבצע מעשים אלימים כלפי רכוש ובריאותו של אדם, בעיקר כלפי המשתייכים לאוכלוסייה הערבית, כלפי מסגדים, כנסיות ומנזרים.

ה. המסמך מאיץ את קוראיו לביצוע מעשי אלימות חמורים: "...כנסיות ומנזרים ימ"ש זרים לנו מאוד ואין מקומם בארצנו הקדושה והטהורה ומצוות עשה עלינו להאבידם מהעולם מה עוד שהתורה הקדושה פסקה עלינו...השתדל להיות איש מעתה נקום לבער את הנגע הרע הזה מתוכנו...בשונה ממסגדים יש שם יותר ריהוט ספסלים ארונות וכו' כך שאפשר להדליק אותם יותר בקלות וכו' והנזק היה יותר גדול".

ו. המסמך כולל מטרה ברורה: "המטרה זה להוציא כמה שיותר פצועים ברמה חמורה...ולכסח את הצורה רצוי לתת מכות לאזור הראש כדי לגרום לאיבוד הכרה והמשך עבודה קלה".

ז. המסמך מכון את קוראיו לנקוט באלימות כלפי האוכלוסייה הערבית במדינה במיוחד, למרות שמבהיר כי מדובר בעבירות חמורות ומזהיר פן תתרחש "תקלה" שבמסגרתה יפגעו יהודים: "...זריקת אבנים על רכבים שנוסעים בכביש נחשבת עבירה יחסית חמורה בחוק זה סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה והעונש המרבי מגיע עד 20 שנה בכלא. מה שלא קרה מעולם למעט מקרים נדירים כגון אבנים חלקות ממש...על מנת להתחיל בזריקות האבנים צריך לבדוק היטב, היטב שהרכב שזורקים עליו הוא של ערבים...".

ח. המסמך קורא לפגיעה בחיי אדם ממש וליצירת סיכון מוחשי: "...לפעמים נמאס לפגוע ברכוש וכו' רוצים לתת מכה שתבאר לארורים שאם היינו יכולים אז היינו אז פשוט רוצים להצית את הבית עצמו על יושביו. מה ההבדל ? בהצתת מסגד או רכב אין עימות ישיר עם ערבים כך שהסיכול הרבה פחות גבוה וכן אין פגיעה בנפש כך שמבחינת חומרת המעשה מצד הציונים הוא הרבה פחות מאשר פגיעה בנפש מה שאינו כאן מדובר גם בהצתה וגם אולי בניסיון לרצח שזה הרבה יותר חמור מבחינת הציונים...".

ט. המסמך אינו משאיר מקום לספק מה מטרת כותבו. כך, למשל, בכל הקשור להשלכת בקבוק תבערה: "ומשליכים אותו לכיוון המטרה...כדי שיתנפץ".



י. זהו מסמך חריף וקיצוני, שכל כולו הסתה סדורה לפעילות עבריינית, והנחייה ברורה לנקיטה באלימות כלפי רכוש ונפש, של האוכלוסייה הערבית במדינה.

ד. פרשת ההגנה:

(1). אמרותיו של הנאשם בחקירות:

בהודעותיו במשטרה **שמר הנאשם על זכות השתיקה** (ת/1 - ת/2 - ת/3).

(2). עדות הנאשם:

מעבר לרושם הישיר שעשה הנאשם בעדותו בבית-המשפט, עת מסר עדות חמקמקה, מתפתלת ומיתממת, אני דוחה את עדותו גם מן הטעמים הבאים:

א. הנאשם ביקש להציג מצב דברים מופרז ומלאכותי, שלפיו הוא חי יחד עם חבריו, בלא גבולות של קניין, ובהעדר שליטה מזערית על רכושו (עמוד 47 שורה 19 והלאה). לדבריו, הוא אינו יודע מה נעשה ברכושו, מי ביצע שימוש במחשב הפרטי שלו.

מצב דברים זה נועד לשרת את תזת ההגנה **הכבושה**, שלפיה יתכן ואדם אחר ערך את המסמך תוך שימוש במחשבו הפרטי, בעוד שהוא לא ידע דבר על כך.

ב. הנאשם לא סיפק הסבר מי האדם האחר, שלטענתו ביצע שימוש במחשבו האישי ליצירת המסמך.

גם אם אקבל לצורך הדין את טענת הנאשם, כי הוא התגורר ב"דירת רווקים" (עמוד 47 שורה 20) שכל חסר בית יכול היה להגיע ולהתגורר בה, הוא לא ידע מה נעשה בה, הרי שגם לגישתו הוא נהג לצאת בבוקרו של יום לעבודה "משעה 05:30 בבוקר עד 6 או 7 בערב" (עמוד 47 שורה 20), ועדיין, כפי שראינו עריכת המסמך (ת/27) נעשתה גם בשעות הערב ובשעות הלילה המאוחרות.

על כן, הנאשם לא יכול להסתתר אחר הטענה, כי הוא לא ידע מי ביצע שימוש במחשבו בשעות אלה.

בשעות אלה, היה מחשבו לנגד עיניו, בדירת חדר שגודלו כגודל אולם בית-המשפט (עמוד 56 שורה 20) או שהיה בסמוך אליו, בצמידות אליו עת שוטט בין מקומות מדור שונים.



ואזכיר, כי עריכת המסמך נעשתה בתאריך 18.3.15 שעה 16:29 בתאריכים 29.3.15 - שעה 23:54 - 30.3.15 שעה 00:33 בתאריך 5.4.15 שעה 13:52 בתאריך 10.7.15 עד שעה 19:00 (ערב שבת - חצי שעה לפני כניסת השבת (ת/26). כלומר, גם בשעות שסביר להניח כי הנאשם נמצא בביתו.

ג. הנאשם לא יכול היה להעניק הסבר הגיוני מדוע אדם אחר, אשר ביצע שימוש במחשבו, בהסתר, בהיחבא ממנו, ערך את ת/27, יחליט ל"הסליק" את אותו מסמך סודי, "רחוק מעיניו" של הנאשם - דווקא בתא הכפפות של רכבי שבשימוש (עמוד 59 שורה 27 והלאה).

ד. הנאשם אישר כי ביצע שימוש ברכב היונדאי המדובר, ויש בכך תמיכה לראיות המלמדות כי היה לו קשר אמיץ ביותר לאותו רכב (עמוד 48 שורה 4).

ה. עדותו של הנאשם אינה מתיישבת עם עדותו של רס"ב יוסי עובדיה (ת/4): לפי עדותו של הנאשם כל שביקש מהשוטר היה להוציא מהרכב את השמיכה והכרית שלו, כדי שיוכל לישון (עמוד 48 שורה 7). אין לקבל את הטענה, כי רס"ב יוסי עובדיה בדה מלבד את שאר הדברים שאותם אמר הנאשם.

ו. הנאשם אישר כי הוא נהג להסתובב עם מחשב "שלא אבא שלי המחשב והיה מסתובב אצלי וכל מי שרצה יכול להשתמש..." (עמוד 48 שורה 28). הוא אישר כי "יכול להיות שהסיסמא רשומה על שמי" (עמוד 48 שורה 30). וכן אישר כי "טכנאי שקנינו את המחשב קונים בלי כלום. הלכתי לטכנאי כנראה כתב את השם שלי ובלי לדעת. הוא יודע את השם שלי" (עמוד 49 שורות 1 - 2).

עדותו בעניין זה תומכת בראיות התביעה. אכן, מטבע הדברים, כאשר אדם רוכש מחשב, מתקין בו תוכנה הוא מעניק לתוכנת ההפעלה את שמו האמתי - כל זאת הוא עושה לפי תומו כאשר אינו מודע לאפשרות העתידית שמהלך זה יוביל להפללתו.

ז. איני מקבל את טענת הנאשם, כי הוא שתק בחקירותיו במשטרה משום עצת עורך דינו. בחקירתו הראשונה (ת/1) היה מנוע פגישה ועדיין שמר על זכות השתיקה. שתיקה בחקירה מחזקת את ראיות התביעה, משום שהיא מעלה שאלה, מדוע לא מסר את ההסברים השונים, הכבוסים, שאותם הציג בעדותו, כבר בחקירתו במשטרה.

עדותו של הנאשם בעניין זה, אינה מתיישבת עם מוצג ת/38 - שתיקה בחקירה - עיון בדיסק ת/29 מלמד, כי מחברו של מסמך זה הינו "**אורבך**". על כן, שתיקתו בחקירה אינה פרי יעוץ של עורך דין אלא חלק מאידאולוגיה סדורה.

רק לאחרונה חזר בית-המשפט העליון על ההלכה בע"פ 7952/15 **מדינת ישראל נגד שץ** (15.2.16): "באשר להכרעת הדין אוסיף כי המערער שתק במשטרה, ומסר גרסה - כבושה - בבית המשפט. בע"פ 7637/05 יוסף נ' מדינת ישראל (2007) נזדמן לי לציין - אמנם שם באשר לשתיקה בבית המשפט - כלהלן: "מסופקני אם יש בנמצא שופטים



שאינם מייחסים משקל חיזוקי משמעותי לשתיקה. הדברים נעוצים בשכל הישר; אדם הנאבק על חפצו, ייכבד וימסור את גירסתו")

ח. הנאשם לא יכול היה להעניק הסבר אמיתי בעל משמעות והגיון, אשר יספק סביר לתרחיש חלופי, כיצד יתכן שהמסמך (ת/27) נוצר וחובר עם שם משתמש "משה אורבך" וכן השיב: "אין לי תשובה" (עמוד 49 שורה 32). הוא העלה השערה שיש לדחות אותה: "יכול להיות שמישהו השתמש במחשב שהסתובב אצלי, המחשב של הבית יכול להיות שמישהו השתמש עם המחשב וזהו" (עמוד 50 שורות 2 - 3). הוא אישר: "ש: לכן היה היגיון לקרוא לשם המשתמש משה אורבך ולא על שם אביו ? ת: נראה לי שכן כי אני הלכתי לטכנאי. אבא שלי לא מבין. הלכתי קניתי את המחשב הלכתי לטכנאי שילמתי לו כסף ובזה נגמר. לא נראה לי שאבא שלי נגע במחשב הזה" (עמוד 58 שורות 22 - 24).

ט. הנאשם אישר כי ביום תפיסת הרכב (11.7.15) הוא פנה לשוטר וביקש להוציא את מטלטליו מתוכו (עמוד 51 שורה 14 והלאה), הוא חיפש 400 ₪ בין דפי הרכב (עמוד 51 שורה 20 והלאה), כסף שאותו הוא עצמו הניח (עמוד 52 שורה 8) זהו סכום בעל משמעות עבורו (עמוד 52 שורה 14), הוא ידע בדיוק היכן לחפש ברכב, להיכן יש לגשת בכדי לאתר את הדברים, גילה התמצאות ובכך יש תמיכה לקשר האמיץ של הנאשם לרכב המדובר. אדם אינו מניח חפץ בעל משמעות (ההתקן הנייד) בתא הכפפות של רכב, אלא אם כן הוא מרגיש ביטחון כלפי אותו רכב ושייכות אליו.

י. הנאשם נשאל מספר שאלות הנוגעות לדעותיו ביחס לאופייה של מדינת ישראל והתחמק מלהשיב (עמוד 53 שורה 21, עמוד 54 שורה 10). התברר כי הוא מקורב לזרם פוליטי קיצוני (עמוד 43 שורה 23 והלאה - עניין תמונתו של הנאשם, עמוד 55 שורה 4 + עמוד 61 שורה 14, 16). וכן אפנה למסמכים שנתפסו בת/29 - כל אלו מתיישבים עם האפשרות ההגיונית כי הוא יכתוב מסמך מעין ת/27. כלומר, תוכנו של ת/27 אינו זר לדעותיו.

יא. עדותו של הנאשם אינה מתיישבת עם דיסק ת/29 שם ניתן למצוא קבצי שאותרו על מחשב בית הוריו. כך, למשל, אותר שם מסמך הנושא את השם "אומן ראש השנה", ובדיקת מאפייניו מלמד כי המחבר הוא "משה אורבך".

יב. עדותו של הנאשם אינה עולה בקנה אחד עם הראיות שהוצגו על-ידי המאשימה שבהם דנתי לעיל.

(3). עדותו של עד ההגנה מרדכי מאיר:

עדותו בבית-המשפט תמכה דווקא בעמדת המאשימה (עמוד 64 שורה 13 והלאה).

אם בקשה ההגנה להציג אדם אחר פוטנציאלי, שיכול היה ליצור ולכתוב את מסמך ת/27, הרי שהיא הוכיחה היפוכם של דברים.



העד הינו בן 18 בעל השכלה של 6 שנות לימוד בלבד (עמוד 67 שורה 3), נעדר כל הבנה בסיסית בהפעלת מחשב, יצירת מסמך, שמירתו, והדברים היו ברורים לעין בעת שהתבקש לעשות כן על דוכן העדים (עמוד 67 שורות 23 - 24). ואכן, אישר: "אני מאשר שאינני איש מחשבים, איש שטח, עבודה, כבשים, חברים, גבעות" (עמוד 67 שורה 28).

יתירה מכך, העד כלל לא היה בדירתו של הנאשם בעת שהמסמך נוצר (18.3.15)(חודש אדר) (עמוד 66 שורות 8 - 9), כך שלא הייתה לא יכולת פיזית ליצור אותו מלכתחילה. הוא אף העיד: "לא זוכר שהשתמשתי במחשב שלו" (עמוד 66 שורה 21).

מעבר לכך, הרושם שהתקבל מן העד בעדותו מוביל למסקנה ברורה, כי השכלתו של העד אינה מאפשרת לו ליצור מסמך כגון זה ומפאת כבודו לא אוסיף.

מכל מקום העיד, כי אינו מכיר את ההתקן הנייד המדובר (ת/36) (עמוד 67 שורות 12 - 13).

אני דוחה את עדותו של העד כולה.

ה. היבט משפטי:

הנאשם הואשם בעבירות הבאות:

(א). סעיף 133 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977, שכותרתו "מעשי המרדה" והוא קובע:

"**העושה מעשה לשם המרדה, או מנסה, מכין עצמו או קושר קשר עם חברו לעשות מעשה כאמור, דינו - מאסר חמש שנים.**"

זוהי עבירה התנהגותית המתגבשת גם אם הנאשם ביצע מעשה מקדמי, לקראת השלמת העבירה - די בגזרת עבירה, כגון ניסיון, הכנה ואף קשירת קשר להשלימה (י' קדמי "על הדין בפלילים" עמוד 1926 והלאה).

אין חובה להוכיח כי אכן המעשה גרם להמרדה בפועל, כתוצאה רלוונטית.

היסוד העובדתי מתגבש נוכח עשיית מעשה - כל מעשה "לשם המרדה". יש צורך להוכיח, במבחן הסתברותי, את הפוטנציאל להשיג מצב דברים של המרדה.



היסוד הנפשי, מסוג מחשבה פלילית, והוא מגולם במילה "**לשם**". במסגרת זו, על המאשימה להוכיח כי הנאשם היה מודע לטיב המעשה, לנסיבותיו (כלומר, גם לאפשרות ההסתברותית) וכי הוא ביצע את המעשה, במטרה או תוך כדי שאיפה להשגת יעד של המרדה, כהגדרתה בסעיף 136. וראו בעניין היסוד הנפשי מסוג "מטרה" בעבירות התנהגות ע"פ 2831/95 **אלבה נגד מדינת ישראל** (24.9.96) וסעיף 90א לחוק העונשין, תשל"ז - 1977.

סעיף 136 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 מגדיר: "**המרדה** - מהי לענין סימן זה, "להמריד" הוא אחת מאלה: (1) להביא לידי שנאה, בוז או אי-נאמנות למדינה או לרשויות השלטון או המשפט שלה שהוקמו כדין; (2) להסית או לגרות את יושבי הארץ שינסו להשיג, בדרכים לא כשרות, שינוי של דבר שיסודו בדיון; (3) לעורר אי-רצון או מורת רוח בקרב יושבי הארץ; (4) **לעורר מדנים ואיבה בין חלקים שונים של האוכלוסין**".

קיימות גישות שונות ביחס לשאלה מהו הערך או הערכים המוגנים בעבירת ההמרדה. ראו בעניין זה הצגת הגישות בדנ"פ 1789/98 **מדינת ישראל נגד בנימין כהנא** (27.11.2000). השאלה היא, האם הערך המוגן בעבירת ההמרדה הוא מבנה המשטר ואין הוא מתפרס על ערכיו, כגישת השופטים גולדברג והנשיא בדימוס ברק, או שמא העבירה מתפרשת לא רק על פגיעה במבנה המשטרה, אלא גם על פגיעה בערכים המצויים ביסודו, כגישת השופט מצא.

השופט אור הציג את עמדתו, שלפיה אין העבירה מתמצית בפגיעה במבנה השלטון: "הבעתי את עמדתי, לפיה אין הערך המוגן בעבירת ההמרדה מוגבל למבנה המשטר בלבד, וכי איתור מיהות הערכים הנוספים המוגנים בה צריך להיערך לפי האמור בחלופות השונות של סעיף 136" (פסקה 20).

ביחס לערך העומד אחר החלופה שבסעיף 136(ב) להגדרת ההמרדה קבע השופט אור: "נראה לי, כי הערך העומד ביסוד חלופה זו הוא **שמירת היכולת של חלקי אוכלוסייה שונים במדינה לחיות זה בצד זה בשלום ובביטחון, ערך אשר נכנהו להלן: לכידות חברתית**. תכליתו של ערך זה, הינה שמירה על האפשרות של קבוצות אוכלוסין, השונות זו מזו בהיבטים שונים ומגוונים, לדור יחד תחת קורת גג של מדינה אחת. הסתה המופנית נגד קבוצת אוכלוסייה על רקע גזעי או אידאולוגי המלבה נגדה איבה וקוראת לנקוט נגדה, כקבוצה, באמצעי אלימות, מהווה פגיעה באותו ערך של לכידות חברתית במובן האמור. הסתה כזו גורמת לקיטוב חברתי על רקע של איבה ואלימות. בנסיבות קיצוניות, עלולה הסתה כזו לרופף לחלוטין את ה"דבק" המינימלי המחבר בין חלקיה השונים של האוכלוסייה, ולמנוע אפשרות של חיים משותפים באותה מדינה" (פסקה 21).

לאחר דיון, שבמסגרתו הציג את הערכים המתנגשים, שבראשם חופש הביטוי קבע: "**דעתי היא, שפרסום הקורא ברצינות ובלשון ברורה לאלימות כלפי חלק מהאוכלוסייה יש בו "לעורר מדנים ואיבה" במובן הסעיף, וטמונה בו אותה פגיעה שהסעיף מבקש למנוע. כך הדבר, אפילו אין הפרסום קורא לאלימות מידית, אלא כולל קריאה כללית לאלימות נגד אותו חלק באוכלוסייה**. יש בפרסום כזה כדי להוביל לשנאה וליצירת אקלים חברתי אשר עלול להוביל אולטימטיבית, להתפרצותם של מעשי אלימות. פרסום כזה יוצר את הפוטנציאל של האלימות או מצטרף לפוטנציאל כזה העלול להתפרץ במועד אשר למפרסם אין שליטה עליו" (פסקה 24).



וכן: "...תכליתו של הסעיף כוללת, אפוא, את המטרה לגדוע באיבו תהליך העלול להסתיים, בסופו של דבר, אם כי לא בהכרח באופן מיד, ב"אלימות" (פסקה 24).

השופט אור הדגיש שני אלה: "ראשית, כדי שתשתכלל עבירה לפי סעיף 134 בהקשר לסעיף 136 (4) נדרש שהפגיעה בערך של לכידות חברתית במובן האמור, **תהיה בעלת עוצמה...שנית...האינטרס המוגן בעבירה בה עסקין הוא האינטרס של חלקי אוכלוסין ולא אינטרס של פרט זה או אחר בתוך אותם חלקי אוכלוסין...** יש צורך שהאמירה תעורר פוטנציאל לשנאה בין חלקי אוכלוסייה" (פסקה 25).

המבחן ההסתברותי שיש לנקוט, אם בכלל, ביחס לשאלה האם המעשה עלול להביא ל"המרדה" שנוי במחלוקת.

האם זהו מבחן מקל של הסתברות סבירה, אפשרות קרובה, או שמא יש לנקוט במבחנים מחמירים יותר, כגון אפשרות קרובה לוודאי, ממשית, או וודאות קרובה של התממשות ההמרדה.

האם בכלל קיים צורך ביישומו של מבחן הסתברותי ?

יש שהתנסחו במילים "משקל מספיק", יש שהתנסחו במילים "אפשרות סבירה (ממשית)".

נראה, כי המחלוקת לא הוכרעה, אך הגישה הרווחת היא שיש להחיל מבחן הסתברותי ואצל אלו נותרה מחלוקת גם ביחס לשאלה מה טיבו ההסתברותי, אם כי הנטייה היא ליישום מבחן הסתברותי מחמיר, זאת נוכח הערכים המתנגשים שיש לאזנם.

עמדה על כך, הנשיאה בדימוס השופטת בייניש בע"פ 3338/99 **פקוביץ נגד מדינת ישראל** (20.12.00)(פסקה 31).

"השופט אור בעניין כהנא הנ"ל קובע, כי יש צורך כי יתקיים מבחן הסתברותי ולשם כך "אין הכרח "להיכנס" לראשו או ללבו של הציבור על מנת להסיק את האפקט שיצר תוכנו של פרסום זה או אחר בפועל. בית המשפט יסיק את מסקנותיו בעניין זה מתוך מכלול הנסיבות הקיימות. **החלת מבחן הסתברותי גם אינה מחייבת, בהכרח, הסתמכות על ראיות חיצוניות מעבר לתוכן הפרסום ונסיבות הפרסום. לעתים, ההכרעה יכולה להתבצע על סמך הערכות של בית המשפט את תוכן הפרסום לבדו, תוך הסתמכות על ידיעתו השיפוטית וניסיונו...במהותו, המבחן ההסתברותי הוא מבחן של היגיון ושכל ישר**" (פסקה 29).

כאמור, החלופה הרביעית, אשר יוחסה לנאשם, בסעיף 136 (4) הנ"ל, עניינה **בסיכוי שלפיו מעשי הנאשם ביצירת המסמך עלולים לעורר תחושה של ריב, מדון, שנאה עזה, משטמה, בין חלקים שונים של האוכלוסייה (י' קדמי "על הדין בפלילים" עמוד 1921 והלאה).**



(ב). סעיף 3144 לחוק העונשין התשל"ז - 1977, שכותרתו "**החזקת פרסום המסית לאלימות או לטרור**" קובע:

"**המחזיק, לשם הפצה, פרסום האסור** לפי סעיף 2144, דינו - מאסר שנה, והפרסום יחולט".

זוהי **עבירה התנהגות**, שהמתגבשת כדלקמן:

יסוד עובדתי, הכולל: רכיב התנהגותי - מסוג "**החזקה**", רכיבים נסיבתיים - "פרסום האסור", הנועד "לשם הפצה".

יסוד נפשי מהאגף של המחשבה פלילית, מסוג מודעות, יחד עם **שאיפה** כי הפרסום האסור יוביל להסתה לאלימות או לטרור.

סעיף 2144 לחוק הנ"ל, שכותרתו "הסתה לאלימות או לטרור" לחוק, קובע:

(א) **המפרסם קריאה לעשיית מעשה אלימות או טרור, או דברי שבח, אהדה או עידוד למעשה אלימות או טרור, תמיכה בו או הזדהות עמו** (בסעיף זה - **פרסום מסית**), ועל פי תוכנו של הפרסום המסית והנסיבות שבהן פורסם, יש **אפשרות ממשית** שיביא **לעשיית מעשה אלימות או טרור**, דינו - מאסר חמש שנים.

(ב) בסעיף זה, "**מעשה אלימות או טרור**" - עבירה **הפוגעת בגופו של אדם או המעמידה אדם בסכנת מוות או בסכנת חבלה חמורה**.

(ג) פרסום דין וחשבון נכון והוגן על פרסום האסור על פי הוראות סעיפים קטנים (א) ו-(ב), אינו עבירה לפי סעיף זה.

(ג) **סעיף 144ד לחוק הנ"ל, שכותרתו, "החזקת פרסום גזעני"**, קובע:

"**המחזיק לשם הפצה פרסום האסור** לפי סעיף 144ב **כדי להביא לגזענות**, דינו - מאסר שנה, והפרסום יחולט".

זוהי **עבירה התנהגות**, שהמתגבשת ביסוד עובדתי, כדלקמן:

רכיב התנהגותי - מסוג "החזקה", רכיבים נסיבתיים - "פרסום האסור", הנועד "לשם הפצה".

יסוד נפשי של מחשבה פלילית, מסוג מודעות, יחד עם כוונה ("**כדי**"), כלומר שאיפה כי הפרסום האסור יוביל לגזענות.

סעיף 144ב לחוק הנ"ל, שכותרתו "איסור פרסום הסתה לגזענות", מגדיר: "**המפרסם דבר מתוך מטרה להסית**



לגזענות, דינו - מאסר חמש שנים. (ב) לענין סעיף זה, **אין נפקא מינה אם הפרסום הביא לגזענות** או לא ואם היה בו אמת או לא. לחוק העונשין, התשל"ז-1977."

(ד). סעיף 34כד (סעיף ההגדרות) של חוק העונשין, התשל"ז-1977 מגדיר:

"פרסום" - כתב, דבר דפוס, חומר מחשב, או כל מוצג חזותי אחר וכן כל אמצעי שמיעתי העשויים להעלות מלים או רעיונות, בין לבדם ובין בעזרת אמצעי כלשהו;

"פרסם" - (1) בדברים שבעל פה - להשמיע מלים בפה או באמצעים אחרים, בהתקלות ציבורית או במקום ציבורי או באופן שאנשים הנמצאים במקום ציבורי יכולים לשמוע אותם, או להשמיען בשידורי רדיו או טלוויזיה הניתנים לציבור או להפיצן באמצעות מחשב בדרך הזמינה לציבור, או להציען לציבור באמצעות מחשב; (2) **בפרסום שאינו דברים שבעל פה** - להפיצו בקרב אנשים או להציגו באופן שאנשים במקום ציבורי יכולים לראותו, או למכרו או להציעו למכירה בכל מקום שהוא, או להפיצו בשידורי טלוויזיה הניתנים לציבור, או להפיצו לציבור באמצעות מחשב בדרך הזמינה לציבור, או להציעו לציבור באמצעות מחשב."

עיון במסמך ת/27 מלמד, כי הוא בהחלט מגבש את יסודות העבירות שיוחסו לנאשם.

אני סבור, כי המסמך בהחלט מתיישב עם הגדרות בית-המשפט העליון בהלכות דלעיל, ובעיקר עם הדרישה כי המסמך יכיל קריאה ברורה ורצינית לנקיטה באלימות כלפי האוכלוסייה הערבית במדינה, שהרי כל כולו דובר על עצמו מרשם ברור וסדור לאלימות.

אציין, כי בכל הקשור למבחן ההסתברותי, **אני מעניק משקל ראייתי** נכבד לחוות דעתו (ת/34) ועדותו של המכונה "עירא" (עמוד 30 שורה 30 והלאה).

התרשמתי כי העד אמין, מהימן, שולט בעובדות, מכיר את המעורבים ואת נבכי הפרשות השונות עליהן העיד וביחס אליהן רשם את חוות דעתו, גם אם אין מדובר, מטבע הדברים, בהיכרות ישירה של מי אשר ביצע את פעולות החקירה גופן.

ואולם, מאחר והמאשימה הגישה את חוות דעתו מבלי לצרף את התשתית העובדתית העומדת בבסיסה (מעבר לאותם פרסומים שונים) לא יכול בית-המשפט להפעיל את שיקול דעתו, לבחון את הגיונם של דברים, ולברר האם בדין הגיע העד למסקנותיו.

אילו היה המידע המודיעיני העומד בבסיס חוות הדעת מועמד לעיונו של בית-המשפט, או לפחות פראפרזות, המאפשרות ביקורת גם של ההגנה, בהתאם לכללי הראיות של המשפט הפלילי, היה ניתן להעניק לאותה חוות דעת משקל נכבד.



ואכן, העד העיד, כי חוות דעתו מבוססת על "עובדות שמביאות אותי למסקנה הזו, שמפורטות בחלק החסוי" (עמוד 32 שורה 24).

וכן: "...זו הערכה שמסתמכת על מספר עובדות מודיעיניות" (עמוד 32 שורה 26).

אלו הן ראיות ה"חוסות תחת תעודת חיסיון" (עמוד 33 שורה 22) ולפיכך אינן מאפשרות ירידה לעומק חוות הדעת בעין ביקורתית.

ועדיין, רשאי בית-המשפט לקרוא את הטקסט המדובר במסמך "מלכות הזדון" (ת/27) בצורה ישירה כפי הנחיית הנשיאה בדימוס ביינש בעניין פקוביץ הנ"ל: **"החלת מבחן הסתברותי גם אינה מחייבת, בהכרח, הסתמכות על ראיות חיצוניות מעבר לתוכן הפרסום ונסיבות הפרסום. לעתים, ההכרעה יכולה להתבצע על סמך הערכתו של בית המשפט את תוכן הפרסום לבדו, תוך הסתמכות על ידיעתו השיפוטית וניסיונו...במהותו, המבחן ההסתברותי הוא מבחן של היגיון ושכל ישר"**.

ואכן, אין המסמך נדרש לסדנת הדרש או לפרשנות כלל - די לקרוא אותו בדרך הפשט - המילים יוצאות ממנו ומספרות את סיפורו.

יצוין, כי ב"כ הנאשם סיכם גם **"מעל ראשו"** של הנאשם, וטען שגם אם יוכח כי הנאשם יצר את המסמך, ערך אותו והחזיק אותו, הוא לא התכוון להפיצו, לפרסמו או לעשות בו שימוש ויתכן שכתב אותו "למגירה". טענה זו, אינה מבוססת בחומר הראיות. מעבר לכך, אין לקבל טענה חלופית זו, כאשר הנאשם אינו פורש, בעדותו, את התשתית הראייתית לביסוסה. ראו בעניין זה ע"פ 3372/11 **קצב נגד מדינת ישראל**, דינים עליון 2011 (143) 1326. כזכור, הנאשם הרחיק עצמו לחלוטין מן המסמך.

לסיום אציין, כי סעיף 135 (ב) אינו מונע הרשעה. הסעיף דורש תוספת ראייתית מסוג "סיוע" לעדות יחידה בעבירות לפי סעיפים 133 - 134. אין בפניי עדות "יחידה" אלא מארג ראיות, ומעבר לכך, גם אם תסבור שעדותו של חוקר המחשב תומר מלול היא עדות יחידה, הרי שסיוע קיים גם קיים, ודי אם אפנה לתפיסת ההתקן הנייד ברכב היונדאי.

ו. מסקנות:

הנאשם יצר את המסמך "מלכות הזדון" (ת/27) וערך אותו מספר פעמים.

הנאשם החזיק את המסמך ברכב היונדאי שהיה בשימוש האמיץ ובשליטתו.



המסמך, מכיל הסתה ברורה, קריאה בלתי מסויגת לנקיטה באלימות, עידוד לפגיעה ברורה ברכוש ונפש כלפי האוכלוסייה הערבית במדינה, הוא קורא במפורש לעשות כן ומתווה דרכי פעילות סדורות והוא מגבש את יסודות העבירות בהן הואשם.

אני דוחה את עדות הנאשם.

ז. תוצאה:

לאור כל האמור לעיל, אני מרשיע את הנאשם בעבירות הבאות:

מעשה המרדה, עבירה לפי סעיף 133 בצירוף 136 (4) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977.

החזקת פרסום המסית לאלימות או לטרור, עבירה לפי סעיף 144ד3 לחוק הנ"ל.

החזקת פרסום גזעני, עבירה לפי סעיף 144ד לחוק הנ"ל.

ניתנה היום, ט' אדר א' תשע"ו, 18 פברואר 2016, במעמד הצדדים